

מרגש: הנב' רחל הבר תחיה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מהיו ארכוי המשען

[14]

14. שיקAGO, אנגלית וחינוך גדול

שלחו אותו בורא עולם לשיקAGO באוטם הימים? מה הייתה תכלית הנסעה הזאת עבורי? כשהקמננו את "מתנת חיים" קיבלתי תשובה. מותנה אחת משמעותית קיבלתני בשיקAGO - את השפה האנגלית. יצאתי אליה כשאני יודעת מילה וחוותי דוברת את השפה על בוריה. בעלי, לעומת זאת, ידע לעשות אין סוף דברים. הוא ידע לעמוד מול רופאים, להגשים לאנשים חולומות ולהודיע חוץ למעשה, רק דבר אחד הוא לא ידע - את השפה האנגלית. רק בקושי לימד את עצמו משפט אחד: "אי דונט ספיק לאמיליש", ובכל פעם שצלצל הטלפון ומעבר איינגליש, והוא היה אמן אנגלית דרכה על שפתיו, מיהר בעלי לומר 'אי דונט ספיק אングלייש' והעביר לי את השיחה. גם כאשר נוצר צורך לדבר עם גורמי רפואיים באידרוואו או מדיניות שהשפה השליטה בבן היא אנגלית, היה אני זו שמנהלת את הפניות והשיחות, והן היו קולחות ורהורות. בורא עולם מקרים פתרון לבניה הרבה לפני שנוכל לחשב עליה אפילו, וכשהוא מנהל את התמונה שום דבר לא נופל בדרכך.

ואז ניגשה אלי ברכה חייה, עד היום אני זכרת לה את החסד ההוא. ברכה חייה לא ידעה עברית אבל היא ידעה שפה אחרת שכחתי. את שפת הלב. היא ניגשה אליו וركח חיכתה ואמרה שלום.

באוטו רגע הרגשתי איך הקרא מפשיר. אני לא שוקופה. למרות שאין דרך מפשיר. אז לא שוכזה בחברתי. אז למדתי שחווק הוא שפה בינלאומית ואפשר לתקשר אליה בכל מקום. אגב, את המסר הזה אני מעכירה עד היום לתלמידותי, גם אם אתן לא מבינות כלום, גם אם איןין ידועות מילה, תננו חירות, הוא יכול לשנות את כל התמונה.

*

השנתיים שעברתי בשיקAGO לא היו קלות כלל. אפשר לומר שהן היו קשות. יצאתי מן הארץ שביעיים אחרי בת המצווה, עוזבת מאחורי חיי חברה תוססים, וחזרתי הישר לכיתה ט' בסמינר, משארה מהארון מקומו שגמ לאהר שנתיים לא הצלחתי ממש ל_hiיקשר אל אי מי ממנו.

אבל הנסעה לא הייתה להינן.

בחזרה להיסטוריה, שנת תש"ט, רחוב פנים מאירות, ירושלים לא הייתה לבשורה וגם לא ידעת כי התחמודד אותה.

ואין יכולתי לדעת? פתחם במאצע החיים, בהיותי בכיתה ו', מוקפת בחברות, למידים והוו, קראו לי הורי והניחתו לפני פניהם הבשורה. בעוד שבועות ספורים אנחנו נסעים לשיקAGO.

מה? כן, שמעת טוב, לשיקAGO. שיקAGO? איפה זה בכלל? ומה אני אמרה לעשות שם כאשר המילים היחידות שאני יודעת לומר באנגלית הן אבוקדו, בננה, פיג'מה ופריג'זר?

מעולם לא הייתה טובה באנגלית. הסתדרתי נהדר עם דקדוק וספרות, ההיסטוריה ותורה, אבל אל הדר לא היה הצד החזק שלי. עכשו מודיעים לי הורי ששאננו עמדים לטוס בעוד מספר שבועות למדינה זרה(!) ללמידה עם בנות זרות(!) לדבר בשפה שאיני מכירה(!) מה אני אמרה לעשות שם, למען ה'?

אבל החלטה כבר הייתה מאחור. הורי נסע לשלהיותו תורנית בשיקAGO ואנחנו, הילדים, איתם. עזבתי את כיתה, את חברותי הטעבות ואת כל מה שהכרתי ועליה עלי מטוס בואכה שיקAGO.

נחתתי לכיתה זרה. לא הכרתי אף אחת ולא ידעת כמעט מילה באנגלית. הבנות היו חמודות, הן ניגשו אליו ואני לחתענין כי אך כאשר ראו שאינני מבינה מילה, עזבו אותי וזרו

אנשים אמיצים באמצעות בדרכן

לפני מספר שנים, כאשר גורמים שונים באחת הערים הסמכות לעיר חרדית אסרו על חרדים להיכנס לפארק גודל ומוטוף בשטחים הרגשי בעלי שיש כאן אפליה ועיות שאינם מוצדים והחליט לכתוב לראש העירייה מכתב. "נוועה היא נתרמת שלנו", סיפר שם, "ילדה בת עשר שאינה דתית. חייה ננכטו ללחורת הדיאליזה כאשר שתי קלויות הפסיקו לעובוד באופן כואב מאד. היא עברה תקופה אורוכה מאוד של סבל נורא שאני מאמין לכך לא הבין, עד שהגיע היהודי חרדי, חסיד ערלי, ותרם לה את כליתו. אדוני הנכבד, איך תפסוק את דין שלנווועה כעת, היא אינה דתית אבל יש בתוכה כליה של אדם חרדי, האם היא יכולה להיכנס לפארק?". אם המכתב הזה היה ציני ומושח אויל לא היה פועל את פעולתו, אבל המכתב נבע מלב שותת, ודברים היוצאים מן הכלב נכנסים אל הלב. מקבל המכתב פנה לבעל' ואמר בדמיות: "אני קורא פעם ועוד פעם את המכתב שלך ואין לי מילימ. טעינו. אני דואג להסיר את האילות הזאת מיד. אני מתנצל מבקש להביע התנצלות כלפי כל הציבור".

דברים כאלה אפשר לעשות כשאכפת באמת.

